

Emmausi tanítványok: a próféciák beteljesülése
2024. május 5.

„Akkor ő így szólt hozzájuk: Ó, ti balgák! Milyen rest a szívetek, hogy mindazt elhiggyétek, amit megmondtak a próféták! Hát nem ezt kellett-e elszenvednie a Krisztusnak, és így megdicsőülnie? És Mózesről meg valamennyi prófétáról kezdve elmagyarázta nekik mindazt, ami az Írásokban róla szólt.”
Lukács 24:25-27.

Kedves Gyerekek! Az előző alkalmon az Úr Jézussal kapcsolatos próféciákkal foglalkoztunk, a születésétől egészen a haláláig. Beszéltem arról, hogy a prófécia isteni kinyilatkoztatás, ami sok esetben egy jövőbeni eseményről beszél. Most egy olyan történet részletét hallhattátok, ami közvetlenül az Úr Jézus halála után történt.

A hét első napját két tanítvány (nem a tizenkettő közül) a Jeruzsálemben töltötte, s most indultak vissza, Emmausba. Ez a falu 60 futamnyi (ma kb. 11 km) távolságra, azaz kb. három óra gyalogútra volt Jeruzsálemtől.

Útközben az előző napok eseményeiről beszélgettek: Jézus keresztfeszítése, halála és temetése, de mindenek előtt feltámadásának híre foglalkoztatta őket.

Hirtelen csatlakozott hozzájuk valaki. Az Úr Jézus volt, csak nem ismerték fel Őt.

Kérdésére elsorolták, mi minden történt Jeruzsálemben a názáreti Jézussal, „**aki próféta volt**”, s hogy ez mennyire meghiúsította reményeiket: „**Pedig mi abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izráelt.**” Azt is elmondták, mennyire megdöbbentek néhány asszony beszédén, akik nem találták Jézus testét a sírban, viszont angyalokat láttak, „**akik azt hirdették, hogy ő él**”. Néhány tanítvány el is ment a sírhoz, de nem látták az Urat.

„Ó, ti balgák! Milyen rest a szívetek arra, hogy mindazt elhiggyétek, amit megmondtak a próféták! Hát nem ezt kellett-e elszenvednie a Krisztusnak, és így megdicsőülnie?” — figyelmeztette őket az Úr Jézus, majd magyarázni kezdte mindazt, amit a próféták mondtak a Krisztusról, és Mózesről kezdve, a prófétákon át, magyarázta nekik az Írásokat.

Közben hazaértek. Jézus úgy tett, mintha tovább akarna menni. Ám útítársai behívták otthonukba.

Asztalhoz ülve az Úr Jézus megáldotta és megtörte a kenyeret, ami pedig a házigazda dolga volt, vagy a „rangidős” személyé.

„Erre megnyílt a szemük, és felismerték, ő azonban eltűnt előlük.” Ezt mondták egymásnak: „Nem hevült-e a szívünk, amikor beszélt hozzánk az úton, amikor feltárta előttünk az Írásokat?” És azonnal útra keltek, hogy mindent elbeszéljenek a többieknek.

Jeruzsálemben örvendező tanítványokkal találkoztak, mivel a feltámadott Úr megjelent Simonnak. Az Emmausból érkezettek is elmondták, mi történt útközben, és hogy ismerték fel Jézust a kenyér megtöréséről.

Először nem ismerték fel, hogy Jézus csatlakozik hozzájuk. Olvasták a próféciákat, az ígét, de nem értették, mert hályog volt a szemükön. Nagyon csalódottak voltak, mivel nem úgy teljesült az Úr Jézussal kapcsolatos elképzelésük, mint gondolták. De vágyakozással hallgatták az idegen szavait, mindent tudni akartak Őróla, a Mesterükről, remélték, hogy azok a szavak, amiket a próféták mondtak Krisztusról, mégis csak beteljesedtek. Így van ez ma is: amikor a szív nyitva van az evangélium előtt, minden onnan jövő szó olyan, mint az arany. Amikor a szív hideg, akkor az evangélium nem éri el. A két tanítványnak ott volt a vágy a szívében és Isten választ adott nekik.

Kedves Gyerekek! Hallgassátok és olvassátok az ígét! Ha őszintén teszitek (mint ez a két tanítvány), az Úr meg fogja magyarázni, és választ ad a kérdéseitekre. Itt is a Vele való közösség (az Úr Jézus megtörte velük a kenyeret) nyitotta meg az ígét, és aki Őt megismeri, az nyer örök életet.

„Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és a kit elküldtél, a Jézus Krisztust.”
1. János 5:10

Ámen

Uherkovich Zoltán

2024. május 5.